

του, καὶ ὁ γαμβρὸς του, συμμορφούμενοι πρὸς τὴν διαθήκην του, ἔσπευσαν εἰς τὸ κιβώτιον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὅμως δὲν εὔρον εἰμὴ χάλικας καὶ ἄμμον, ὁμοῦ μὲ μικρὸν γραμματίον περιέχον τὰς ἀκολουθοῦς λέξεις: «Ἀφίνω λίθους καὶ ἄμμον εἰς ἀφστηρίαν πρὸς οἰκοδομὴν ἐνὸς φρενοκομείου δι' ἐκείνους οἵτινες ἀπογομνοῦνται τῆς περιουσίας των πρὸ τοῦ θανάτου των.»

ΝΙΚΟΣ.

Ναί! θάλα, θάλα, ὄργωμα ξερᾶν τὸ χωράφι...
Χρειάζεται ἀναγκάσει, γιὰ νὰ δεχθῇ 'ς τὰ στήθη
Σπόρο, ποῦ τόσον ἔμενε καιρὸ μέσῃ 'ς τὰράφι.
Ἄφ' οὗ μὲ πολλὰ ἰδρωτὰ καὶ κόπον ἀποχτήθη!

Δὲν σπέρνουν θάλα, μοναχὰ κ' ὀργόνουνε τὴ γῆ μας...
Χωράφι εἶνε κ' ἡ καρδιά, παιδιὰ μου, ἡ δική μας!
Ἔτσι κ' αὐτὴ εἶνε ξερὰ καὶ ἄγονη 'ς τὰ πρῶτα...,
Σπόρο τότε δὲν δέχεται, δὲν δέχεται τὰ φῶτα
Τῆς ἡθικῆς καὶ τίποτε, τίποτε δὲν φυτρώνει,

ΧΩΡΑΦΙ—ΚΑΡΔΙΑ

Ὅργον', ὀργόνει καρπερὸ μὲ τάλετρο χωράφι
Ὁ γεωργὸς καὶ 'ς τὴ στιγμή ἀνοίγουν τόσοι πύργοι,
Γιὰ νὰ δεχθοῦνε τὸν καρπὸ, καρπὸ ποῦ θὰ δώσῃ
Λιγὸ ψωμάκι 'ς τὸν φτωχὸ, ποῦ μὲ προσπάθεια τόση
Ὅργονει ἀδιάκοπα καὶ σπέρνει τὸν ἀγρὸ του
Μ' ὅποιαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σέρνοντας τάλετρό του!

Ὅταν χωράφι ποῦ κανεῖς ποτὲ δὲν τὸ ὀργόνει.
Ναί! κ' ἡ καρδιά σου, ὄργωμα θάλα, μικροὶ μου φίλοι,
Καὶ ὁ καθένας ἀπ' αὐτὰ νὰ διδαχθῇ ὀρεῖται
Ὅτι τάλετρι τῆς καρδιᾶς εἶν' μόνον ἡ ὀρθοκαία
Σπόρος εἶνε τὰ Γράμματα, καρπὸς ἡ Εὐτυχία!

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.